

« Ο ΤΗΡΩΝ »

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι

Αδελφοί και πατέρες, ήρθε το Πάσχα, η χαρμόσυνη μέρα της Αναστάσεως του Χριστού, η αιτία κάθε ευφροσύνης και αγαλλιάσεως, που έρχεται μια φορά τον χρόνο ή μάλλον έρχεται καθημερινά και συνεχώς σ' εκείνους που κατανοούν το μυστικό της νόημα. Ήρθε και γέμισε τις καρδιές μας χαρά και αγαλλίαση λύνοντας τον κόπο της πάνσεπτης νηστείας και τελειοποιώντας και παρηγορώντας τις ψυχές μας.

Ας ευχαριστήσουμε λοιπόν τον Κύριο, που μας πέρασε μέσα από το πέλαγος της νηστείας και μας οδήγησε με ευφροσύνη στο λιμάνι της Αναστάσεώς Του. Ας τον ευχαριστήσουμε και όσοι διανύσαμε τον δρόμο της νηστείας πρόθυμα, με ζέουσα προαίρεση και αγώνες για την αρετή και όσοι υστερήσαμε από ολιγωρία και μικροψυχία. Επειδή Αυτός είναι που χαρίζει γενναιόδωρα στους αγωνιστές τα στεφάνια και τους άξιους μισθούς των έργων τους και στους ασθενέστερους πάλι ως ελεήμων και φιλάνθρωπος χαρίζει την συγγνώμη. Γιατί αποβλέπει περισσότερο στη διάθεση και στην προαίρεση των ψυχών μας παρά στους σωματικούς κόπους και αναλόγως μας ανταποδίδει τα έπαθλα και τα χαρίσματα του πνεύματος και ή δοξάζει τον αγωνιστή ή τον αφήνει ακόμη αφανή, επειδή έχει ανάγκη από πιο επίπονη κάθαρση.

Ας εξετάσουμε λοιπόν ποιο είναι το μυστήριο της Αναστάσεως του Χριστού και Θεού μας, που συντελείται κατά παράδοξο τρόπο σε όσους το επιθυμούν, πως θάπτεται ο Χριστός μέσα μας σαν σε μνήμα και πως ενώνεται με τις ψυχές μας και ανασταίνεται συνανασταίνοντας μαζί του κι εμάς.

Ο Χριστός και Θεός μας αφού κρεμάσθηκε στον σταυρό, σταύρωσε επάνω σ' αυτόν την αμαρτία του κόσμου κι αφού γεύθηκε τον θάνατο, κατέβηκε στα κατώτατα του Άδη. Όπως λοιπόν τότε ανεβαίνοντας από τον Άδη επέστρεψε στο άχραντο σώμα του -από το οποίο δεν αποχωρίσθηκε καθόλου- κι αμέσως αναστήθηκε και μετά ανήλθε στους ουρανούς με δόξα πολλή και δύναμη, έτσι ακριβώς και τώρα, όταν εμείς εξερχόμεθα από τον κόσμο και εισερχόμεθα με την εξομοίωση των παθημάτων του Κυρίου στον τάφο της μετανοίας και της ταπεινώσεως, αυτός ο ίδιος κατεβαίνει από τους ουρανούς, εισέρχεται στο σώμα μας σαν σε τάφο, ενώνεται με τις νεκρωμένες πνευματικά ψυχές μας και τις ανασταίνει. Έτσι παρέχει τη δυνατότητα σ' εκείνον που συναναστήθηκε μαζί του να βλέπει τη δόξα της μυστικής του αναστάσεως.

Ανάσταση λοιπόν του Χριστού είναι η δική μας ανάσταση των κάτω κειμένων. Γιατί πως θα αναστηθεί αυτός που ποτέ δεν έπεσε σε αμαρτία, καθώς είναι γραμμένο, μήτε αλλοιώθηκε στο ελάχιστο η δόξα του; Ή πως θα δοξασθεί εκείνος που είναι υπερδεδοξασμένος και εξουσιάζει τα σύμπαντα;

Η Ανάσταση και η δόξα του Χριστού, καθώς είπαμε, είναι η δική μας δόξα. Αφ' ότου δηλ. εκείνος οικειοποιήθηκε την ανθρώπινη φύση, όσα ενεργεί σ' εμάς τα επιγράφει στον εαυτό του. Η ανάσταση λοιπόν της ψυχής είναι η ένωσή της με την ζωή. Όπως ακριβώς το νεκρό σώμα δεν μπορεί να ζει αν δεν δεχτεί μέσα του την ζωντανή ψυχή και δεν σμίξει άμικτα μ' αυτήν, έτσι και η ψυχή δεν μπορεί να ζήσει μόνη της, αν δεν ενωθεί αρρήτως κι ασυγχύτως με τον Θεό, που είναι η όντως αιώνια ζωή.

Είναι δηλ. νεκρή πριν από την εν γνώσει και οράσει και αισθήσι ένωσή της με τον Χριστό, κι ας είναι νοερή κι αθάνατη από τη φύση της. Γιατί ούτε γνώση χωρίς όραση υπάρχει, ούτε όραση χωρίς αίσθηση. Να τι θέλω να πω. Έχουμε την όραση και μέσα στην όραση τη γνώση και την αίσθηση. Αυτά τα λεω για τα πνευματικά ζητήματα, γιατί στα σωματικά και χωρίς όραση υπάρχει αίσθηση: Ο τυφλός π.χ. αισθάνεται, όταν κτυπήσει το πόδι του στην πέτρα, ενώ ο νεκρός όχι.

Αλλά στα πνευματικά θέματα, αν ο νους δεν έλθει σε θεωρία των υπερέννοιαν, δεν αισθάνεται τη μυστική ενέργεια της χάριτος. Εκείνος λοιπόν που ισχυρίζεται ότι την αισθάνεται προτού θεωρήσει τα υπέρ νουν και λόγον και έννοιαν, μοιάζει με τον τυφλό που καταλαβαίνει τα καλά ή τα κακά που παθαίνει, δεν αντιλαμβάνεται όμως

ακόμη ούτε και όσα είναι μπροστά του και μπορεί να του προξενήσουν τη ζωή και τον θάνατο. Γιατί τα επερχόμενα σ' αυτόν κακά ή καλά δεν τα αισθάνεται καθόλου, επειδή στερείται της οπτικής δυνάμεως και αισθήσεως. Γι' αυτό όταν σηκώνει το ραβδί για να αμυνθεί, κάποτε κτυπά τον φίλο του αντί τον εχθρό του που στέκεται μπροστά στα μάτια του και τον περιγελά.

Οι περισσότεροι από τους ανθρώπους πιστεύουν στην Ανάσταση του Χριστού, πολύ λίγοι όμως είναι αυτοί που την βλέπουν καθαρά. κι αυτοί που δεν την είδαν, δεν μπορούν να προσκυνήσουν τον Ιησού Χριστό ως Άγιο και Κύριο, διότι λέει: «Ουδείς δύναται ειπείν Κύριον Ιησούν, ει μή εν Πνεύματι Αγίω» (Α΄ Κορ. 12,3) και αλλού: «Πνεύμα ο Θεός και τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν» (Ιωαν. 4,24).

Και το ιερότατο λόγιο, που καθημερινά έχουμε στο στόμα, δεν λέει «Ανάστασιν Χριστού πιστεύοντες» αλλά τί; «Αναστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν άγιον Κύριον Ιησούν τον μόνον αναμάρτητον». Πώς λοιπόν μας προτρέπει τώρα το Άγιον Πνεύμα να λέμε ότι είδαμε αυτήν που δεν είδαμε, αφού μάλιστα μία φορά αναστήθηκε ο Χριστός πριν χίλια χρόνια κι ούτε τότε τον είδε κανείς να ανασταίνεται; Άραγε μήπως η Αγία Γραφή θέλει να λέμε ψέματα;

Όχι βέβαια. αλλά αυτό που μας προτρέπει να ομολογούμε είναι η αλήθεια, επειδή η Ανάσταση του Χριστού συντελείται μέσα στον κάθε πιστό κι όχι μόνο μία φορά αλλά κάθε ώρα θα λέγαμε, αφού αυτός ο ίδιος ο Δεσπότης Χριστός ανασταίνεται μέσα μας και λαμπροφορεί και απαστράπτει τις αστραπές της αφθαρσίας και της θεότητας. Γιατί η φωτοφόρος παρουσία του Πνεύματος μας υποδεικνύει την Ανάσταση του Χριστού μάλλον δεν μας αξιώνει να δούμε αυτόν τον ίδιο τον αναστάντα.

Γι' αυτό και λέμε: «Θεός Κύριος και επέφανεν ημίν» (Ψαλμ. 117,27) και έχοντας υπ' όψιν μας την δευτέρα του παρουσία προσθέτουμε: «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου» (Ψαλμ. 117,26). Σε όσους λοιπόν αποκαλυφθεί ο αναστημένος Χριστός πάντως πνευματικά εμφανίζεται στα πνευματικά τους μάτια. Γιατί όταν έρχεται σε μας δια του Αγίου Πνεύματος μας ανασταίνει εκ νεκρών, μας ζωοποιεί και μας δίνει τη χάρη να τον βλέπουμε μέσα μας ολοζώντανο, αυτόν τον αθάνατο και ανώλεθο και να γνωρίζουμε πλήρως ότι αυτός μας συνανασταίνει και μας συνδοξάζει, όπως μαρτυρεί η Αγία Γραφή.

Αυτά είναι λοιπόν τα θεία μυστήρια των χριστιανών, αυτή είναι η μυστική δύναμη της πίστεως μας, που οι άπιστοι ή οι δύσπιστοι ή μάλλον οι ημίπιστοι δεν βλέπουν, ούτε μπορούν να δουν ποτέ. Άπιστοι, δύσπιστοι και ημίπιστοι είναι αυτοί που δεν φανερώνουν την πίστη τους με έργα. Γιατί χωρίς έργα και οι δαίμονες πιστεύουν και ομολογούν ότι ο Δεσπότης Χριστός είναι Θεός, όπως λέει: «Οίδαμεν σέ, τον Υιόν του Θεού» (Πρβλ. Μάρκ. 1,24, Λούκ. 4,34, Ματθ. 8,29), και αλλού: «Ούτοι οι άνθρωποι δούλοι του Θεού του Υψίστου εισίν».

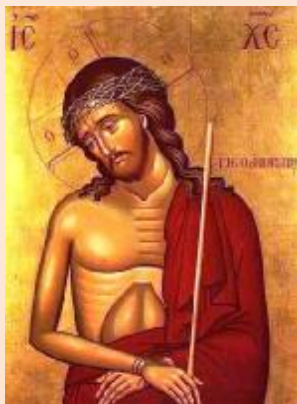
Αλλά ούτε τους δαίμονες, ούτε αυτούς τους ανθρώπους θα ωφελήσει τέτοια πίστη, επειδή είναι νεκροί κατά τον θείον Απόστολον, που λέει: «Η πίστις χωρίς των έργων νεκράν εστί». (Ιακ. 2,26) όπως ακριβώς και τα έργα χωρίς πίστη. Γιατί είναι νεκρή; Διότι δεν έχει μέσα της τον Θεό που ζωογονεί, ούτε απέκτησε αυτόν που λέει: «Ο αγαπών με τας εντολάς τας εμάς τηρήσει, και εγώ και ο Πατήρ ελευσόμεθα και μονήν παρ'αυτ' ποιήσωμεν» (Πρβλ. Ιωαν. 14,21.23, Ιωαν. 14,23), ώστε με την παρουσία του να αναστήσει εκ νεκρών εκείνον που κατέχει την ενεργόν πίστην, να τον ζωοποιήσει και να τον αξιώσει να ειδεί τον αναστάντα μέσα του που τον συνανέστησε.

Μια τέτοια πίστη λοιπόν είναι νεκρή. ή μάλλον νεκροί είναι αυτοί, που έχουν πίστη χωρίς έργα. Γιατί η πίστη στο Θεό πάντοτε ζει και ζωοποιεί εκείνους που την δέχονται με αγαθή προαίρεση, η οποία και προ της εργασίας των εντολών πολλούς οδήγησε από το θάνατο στη ζωή και τους αποκάλυψε το Χριστό και Θεό. Και αν έμεναν στις εντολές του και τις εφύλατταν μέχρι θανάτου θα μπορούσαν και αυτές να τους διαφυλάξουν ό,τι λογής έγιναν από μόνην την πίστην.

Επειδή όμως «μεταστράφησαν ως τόξον στρεβλόν» (Ψαλμ. 77,57) και ξαναγύρισαν στις προηγούμενες πράξεις τους, ήταν φυσικό να ναυαγήσουν αμέσως στην πίστη και δυστυχώς έτσι στέρησαν τους εαυτούς τους από τον αληθινό πλούτο, που είναι ο Χριστός και Θεός. Για να μην πάθουμε λοιπόν και εμείς το ίδιο, σας παρακαλώ να τηρήσουμε τις εντολές του Θεού με όλη μας την δύναμη, ώστε να κερδίσουμε και τα παρόντα και τα μέλλοντα αγαθά, δηλαδή την θέα του Θεού, που είθε όλοι μας να την απολαύσουμε με τη χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον οποίο ανήκει η δόξα εις τους αιώνες. Αμήν.

Αγίου Συμεών Νέου Θεολόγου

Μεγάλη Δευτέρα

Από τη σημερινή μέρα ξεκινούν τα άγια Πάθη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τη Μ.Δευτέρα μας θυμίζει η Εκκλησία μας τον ενάρτετο Ιωσήφ, το μικρότερος γιός του Πατριάρχη Ιακώβ και ο πιο αγαπητός. Όμως φθονήθηκε από τα αδέλφια του και αρχικά τον έριξαν σ' ένα βαθύ λάκκο και εξαπάτησαν το πατέρα τους χρησιμοποιώντας ένα ματωμένο ρούχο ότι δήθεν τον κατασπάραξε κάποιο θηρίο. Στη συνέχεια τον πούλησαν για τριάντα αργύρια σε εμπόρους, οι οποίοι τον ξανά πούλησαν στον αρχιμάγειρα του βασιλιά της Αιγύπτου, τον Πετεφρή. Ο Ιωσήφ ήταν πανέμορφος και τον ερωτεύθηκε η γυναίκα του Πετεφρή, που θέλησε να τον παρασύρει σε ανήθικη πράξη βιαίως. Μόλις εκείνη έπιασε τον Ιωσήφ, εκείνος άφησε στα χέρια της το χιτώνα του και έφυγε. Εκείνη από το θυμό της τον συκοφάντησε στο σύζυγό της, ότι δήθεν αυτός επιτέθηκε εναντίον της με ανήθικους σκοπούς. Ο Πετεφρής την πίστεψε και φυλάκισε τον Ιωσήφ. Κάποτε όμως ο Φαραώ, ο βασιλιάς της Αιγύπτου, είδε ένα παράξενο όνειρο και ζήτησε έναν

εξηγητή. Με το φωτισμό του Θεού, μόνο ο Ιωσήφ μπόρεσε να το εξηγήσει. Ότι θα έλθουν στη χώρα του επτά χρόνια ευφορίας και επτά ακαρπίας και πείνας. Ενθουσιάσθηκε ο Φαραώ από τη σοφία του και τον έκανε γενικό άρχοντα, σαν πρωθυπουργό. Ο Ιωσήφ διαχειρίσθηκε άριστα την εξουσία και φρόντισε στα δύσκολα χρόνια της πείνας όλο το λαό. Με αφορμή η διανομή του σιταριού, φανερώθηκαν τ' αδέλφια του που τον είχαν φθονήσει. Εκείνος δεν τους κράτησε κακία, αντίθετα τα προσκάλεσε μόνιμα στην Αίγυπτο μαζί με τους γονείς. Αυτός λοιπόν αποτελεί προ-εικόνιση του Χριστού, διότι και Αυτός, αγαπητός γιός του Πατέρα, φθονήθηκε από τους ομοφύλους Του Ιουδαίους, πουλήθηκε από το μαθητή Του για τριάντα αργύρια και κλείσθηκε στο σκοτεινό λάκκο, τον τάφο.

Την ίδια μέρα μνημονεύουμε και τη άκαρπο συκή, την οποία καταράστηκε ο Κύριος και ξεράθηκε αμέσως. Συμβολίζει τόσο τη Συναγωγή των Εβραίων, η οποία δεν είχε πνευματικούς καρπούς, όσο και κάθε άνθρωπο που στερείται πνευματικών καρπών, αρετών. Έδειξε ο Κύριος τη δύναμή Του στο άψυχο δένδρο και ποτέ πάνω σε άνθρωπο, για να δείξει ότι δεν έχει μόνο δύναμη να ευεργετεί, αλλά και να τιμωρεί. Η υμνογραφία αναφέρεται σήμερα στα δύο παραπάνω θέματα, αλλά και επί πλέον στο θέμα της πορείας του Κυρίου προς το Πάθος. Από το τροπάριο: «Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...» οι ακολουθίες της Μ. Δευτέρας έως Τετάρτης λέγονται και «Ακολουθίες του Νυμφίου».

Μεγάλη Τρίτη

Κατά την Μ. Τρίτη επιτελούμε ανάμνηση (α) της περί των δέκα παρθένων γνωστής παραβολής του Κυρίου. Η Εκκλησία μας καλεί να είμεθα έτοιμοι για να υποδεχθούμε, κρατώντες τις λαμπάδες των αρετών μας, τον ουράνιον Νυμφίο, τον Κύριον Ιησού, ο Οποίος θα έλθει αιφνίδια, είτε ειδικά κατά τη στιγμή του θανάτου μας, είτε γενικά κατά τη Δευτέρα Παρουσία. Επίσης μας καλεί, (β) φέρουσα ενώπιό μας και τη παραβολή των ταλάντων, να καλλιεργήσουμε και να αυξήσουμε τα χαρίσματα που μας έδωσε ο Θεός.

Ο Κύριός μας, ο Ιησούς Χριστός, όταν ανέβαινε στα Ιεροσόλυμα και πλησίαζε προς το εκούσιο Πάθος, έλεγε στους μαθητές Του ορισμένες παραβολές για να τους προετοιμάσει. Μερικές, μάλιστα, τις έλεγε για να καυτηριάσει και να χτυπήσει του Γραμματείς και τους Φαρισαίους.

Μια από αυτές, τη σημερινή των δέκα παρθένων, την είπε για να παρακινήσει μεν όλους προς την ελεημοσύνη, αλλά και να διδάξει όλους μας να είμαστε έτοιμοι πριν μας προλάβει το τέλος του θανάτου. Επειδή έχει πολλή δόξα η παρθενία (πραγματικά είναι μεγάλο κατόρθωμα!) και για να μη βρεθεί κάποιος που κατορθώνει αυτό το μεγάλο έργο, αλλά παραμελεί τα άλλα και ιδίως την ελεημοσύνη, προβάλλει αυτή τη παραβολή.

Τρέχει πολύ γρήγορα η νύκτα της παρούσης ζωής, έτσι οι παρθένες όλες νύσταξαν και κοιμήθηκαν, δηλαδή πέθαναν, γιατί ο θάνατος λέγεται και ύπνος. Καθώς κοιμόντουσαν, στη μέση της νύχτας ακούσθηκε μια δυνατή φωνή που έλεγε: «Νάτος ο Νυμφίος, έρχεται! Βγείτε όλες να Τον προϋπαντήσετε!». Τότε οι φρόνιμες παρθένες που είχαν φροντίσει να έχουν άφθονο λάδι, συνάντησαν τον Νυμφίο και μπήκαν μέσα μαζί Του, όταν ανοίχθηκαν οι πύλες. Αυτές κοντά στις άλλες αρετές και μάλιστα της παρθενίας, φρόντισαν να έχουν άφθονο και το λάδι της ελεημοσύνης.

Αντίθετα οι άλλες πέντε παρθένες που δεν είχαν αρκετό λάδι, όταν ξύπνησαν ζητούσαν λίγο από τις φρόνιμες, αλλά μετά θάνατο δεν είναι εύκολο να αγοράσεις λάδι από αυτούς που το πουλούν, δηλαδή τους φτωχούς. Αυτές η

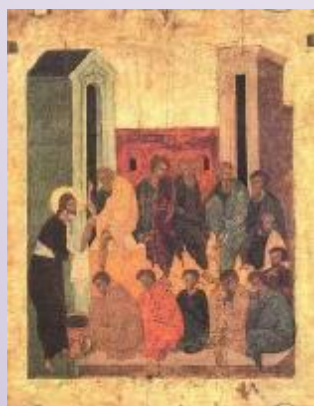

παραβολή τις ονομάζει μωρές, γιατί ενώ κατόρθωσαν το δυσκολότερο, την "παρθενία", παραμέλησαν το ευκολότερο γιατί ήταν ανελεήμονες καρδιές.

Όποιος λοιπόν κατορθώσει μια αρετή - έστω μεγάλη - αλλά δε φροντίσει και για τις άλλες και ιδίως την ελεημοσύνη, δε μπορεί να μπει μαζί με το Χριστό στην αιώνια ανάπαυση και γυρίζει πίσω ντροπιασμένος. Και τίποτα δεν είναι πιο λυπηρό και πιο ντροπιαστικό από μια "παρθένο" που νικιέται απ' τον έρωτα των χρημάτων.

Μεγάλη Τετάρτη

Κατά τη Μ. Τετάρτη επιτελούμε ανάμνηση: (α) του γεγονότος της ελλείψεως του Κυρίου με μύρο από μια πόρνη γυναίκα. Επίσης φέρεται στη μνήμη μας, (β) η σύγκλιση του Συνεδρίου των Ιουδαίων, του ανωτάτου δηλαδή Δικαστηρίου τους, προς λήψη καταδικαστικής αποφάσεως του Κυρίου, καθώς και (γ) τα σχέδια του Ιούδα για προδοσία του Διδασκάλου του.

Δύο μέρες πριν το Πάσχα, καθώς ο Κύριος ανέβαινε προς τα Ιεροσόλυμα, κι ενώ βρισκόταν στο σπίτι του λεπρού Σίμωνα, τον πλησίασε μια πόρνη γυναίκα κι άλειψε το κεφάλι Του με πολύτιμο μύρο. Η τιμή του ήταν γύρω στα τριακόσια δηνάρια, πολύτιμο άρωμα και γι' αυτό οι μαθητές την επέκριναν και περισσότερο απ' όλους ο Ιούδας. Γνώριζαν οι μαθητές καλά πόσο μεγάλο ζήλο έδειχνε πάντοτε ο Χριστός για την ελεημοσύνη προς τους φτωχούς. Ο Χριστός όμως την υπερασπίσθηκε, για να μην αποτραπεί απ' το καλό της σκοπό. Ανέφερε μάλιστα και τον ενταφιασμό Του, προσπαθώντας να αποτρέψει τον Ιούδα από τη προδοσία, αλλά μάταια. Τότε απέδωσε στη γυναίκα την μεγάλη τιμή να διακηρύσσεται το ενάρετο έργο της σε ολόκληρο την οικουμένη.

Ο Ιερός Χρυσόστομος υποστηρίζει ότι δύο ήταν οι γυναίκες που άλειψαν με μύρο τον Κύριο. Οι τρεις πρώτοι Ευαγγελιστές αναφέρουν μια και την ίδια γυναίκα, που πήρε την ονομασία πόρνη. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης όμως κάνει λόγο για άλλη γυναίκα, αξιοθαύμαστη και σεμνή, τη Μαρία την αδελφή του Λαζάρου, που άλειψε τα άχραντα πόδια Του σκουπίζοντας τα με τις τρίχες των μαλλιών της. Αυτή την ημέρα ψάλλεται και το περίφημο τροπάριο, τελευταίο στην ακολουθία, της ευσεβούς και λογίας ποιήτριας του Βυζαντίου, Κασσιανής. Η ηρωίδα του ποιήματός της, η γυναίκα που άλειψε με μύρο τον Κύριο ήταν η πόρνη που αναφέρουν οι Ευαγγελιστές (και όχι η ευσεβής ποιήτρια Κασσιανή).

Να και το εξάισιο τροπάριο σε μετάφραση:

Κύριε, η γυναίκα, η οποία περιέπεσε σε πολλές αμαρτίες, επειδή κατανόησε, ότι ήσουν Θεός (ενανθρωπήσας), αναλαμβάνει έργο μυροφόρου και θρηνούσα φέρει σε Σε μύρα γα να Σε αλείψει πριν ακόμη (αποθάνεις και) ενταφιασθείς. Και λέγει: Αλίμονο σε μένα! γιατί εγώ ζω μέσα σε μια νύκτα, η οποία είναι γεμάτη από πυκνό σκοτάδι και δεν φωτίζεται ούτε από αμυδρό φως, όπως είναι το φως της σελήνης, τρέχω προς τη σαρκική ηδονή ασυγκράτητος, όπως τρέχουν τα ζώα, όταν τα κεντήσει αλογόμυγα, ζω κυριευμένη από τον έρωτα της αμαρτίας. Αλλά Συ, που υψώνεις τα νερά της θάλασσας, μεταβάλλοντάς τα σε νεφέλες, δέξου των δακρύων μου το ακατάσχετο ρεύμα. Λύγισε (και χαμήλωσε από το άπειρο ύψος Σου) προς εμένα, που Σε ικετεύω με τους στεναγμούς της (μετανοούσης) καρδιάς μου, Συ ο Οποίος, με την ακατάληπτη και απεριγράπτη ενανθρώπιση Σου, λύγισες τους ουρανούς (και κατέβηκες στη γη). Θα φιλήσω με συνεχή και ακατάπαυστα φιλιά τα αμόλυντα Σου πόδια και πάλι (βρέχοντας με τα δάκρυά μου) θα τα σπογγίσω με τις πλεξίδες της κεφαλής μου, αυτά τα πόδια των οποίων το βροντώδη ήχο (από τα βάδισμά Σου) όταν άκουσε μέσα στο Παράδεισο η Εύα εκείνο το δειλινό (της ημέρας της παραβάσεως), φοβήθηκε και από το φόβο της κρύφθηκε. Τα πλήθη των αμαρτιών μου, αλλά και τα απύθμενα βάθη των κρίσεών Σου και των βουλών Σου (δηλαδή τους μυστηριώδεις και απερινόητους τρόπους που χρησιμοποιείς για τη σωτηρία των ανθρώπων,) ποίος θα μπορέσει να εξερευνήσει, ψυχοσώστα Σωτήρα μου; Συ που έχεις άπειρο την ευσπλαχνία, μη παραβλέψεις εμένα, τη δική Σου δούλη!

Μεγάλη Πέμπτη

Κατά τη Μ. Πέμπτη επιτελούμε ανάμνηση: (α) Της νίψεως των ποδών των Αποστόλων υπό του Κυρίου. (β) Του Μυστικού Δείπνου, δηλαδή της παραδόσεως σ' εμάς υπό του Κυρίου του Μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας. (γ) Της θαυμαστής προσευχής του Κυρίου προς τον Πατέρα Του. Και (δ) Της προδοσίας του Κυρίου υπό του Ιούδα. Εκείνο το βράδυ της Πέμπτης, πριν ν' αρχίσει το δείπνο ο Ιησούς σηκώνεται από το τραπέζι, αφήνει κάτω τα ιμάτιά του, βάζει νερό στο νιπτήρα και τα κάνει όλα μόνος Του, πλένοντας τα πόδια των Μαθητών Του. Με τον τρόπο αυτό θέλει να δείξει σ' όλους ότι δεν πρέπει να επιζητούμε τα πρωτεία. Μετά τη νίψη των ποδιών λέγει: «όποιος θέλει

να είναι πρώτος, να είναι τελευταίος απ' όλους».

Πρώτα πήγε στον Ιούδα και μετά στο Πέτρο, ο οποίος ήταν ο πιο ορμητικός απ' όλους και στην αρχή σταματάει το Διδάσκαλο, αλλά ύστερα όταν τον έλεγξε, υποχωρεί με τη καρδιά του. Αφού έπλυνε τα πόδια όλων, πήρε τα ιμάτιά Του και ξανά κάθισε.

Άρχισε κατόπιν να τους νουθετεί να αγαπούν ο ένας τον άλλον και να μη επιζητούν το ποιος θα είναι πρώτος. Στη συνέχεια τους μίλησε για την προδοσία και επειδή θορυβήθηκαν, στρέφεται με ήρεμο τρόπο στον Ιωάννη και τον υπέδειξε.

Κατόπιν πήρε ψωμί στα χέρια Του και είπε: «Λάβετε φάγετε». Το ίδιο έκανε και με το ποτήρι του κρασιού λέγοντας: «Πιέστε απ' αυτό όλοι, γιατί αυτό είναι το αίμα Μου, της νέας Συμφωνίας. Αυτό να κάνετε για να Με θυμάστε». Μετά από αυτή τη στιγμή ο Ιούδας, μόλις έφαγε τον άρτο έφυγε και συμφώνησε με τους αρχιερείς να τους Τον παραδώσει.

Μετά το δείπνο βγήκαν όλοι στο όρος των Ελαιών, όπου ο Χριστός τους δίδαξε τα ανήκουστα και τελευταία μαθήματα και αρχίζει να λυπάται και να ανυπομονεί. Αναχωρεί μόνος Του και, γονατίζοντας, προσεύχεται εκτενώς. Από την πολλή αγωνία γίνεται ο ιδρώτας Του σαν σταγόνες πηχτού αίματος, οι οποίες έπεφταν στη γη. Μόλις συμπληρώνει την εναγώνια εκείνη προσευχή, φθάνει ο Ιούδας με ένοπλους στρατιώτες και πολύ όχλο και αφού χαιρετάει και φιλάει πονηρά το δάσκαλό Του, Τον παραδίδει.

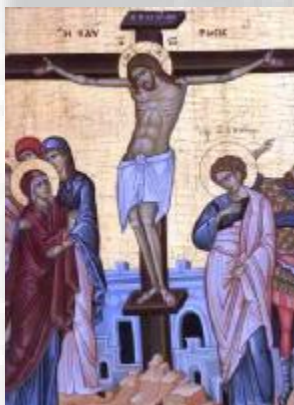
Συλλαμβάνεται λοιπόν ο Ιησούς και τον φέρνουν δέσμιο στους Αρχιερείς Άννα και Καϊάφα. Οι μαθητές σκορπίζονται και ο θερμότερος των άλλων ο Πέτρος τον ακολούθησε ως την αρχιερατική αυλή και αρνείται και αυτός ότι είναι μαθητής Του.

Εν τω μεταξύ ο θείος διδάσκαλος παρουσιάζεται μπροστά στο παράνομο συνέδριο, εξετάζεται για τους μαθητές και τη διδασκαλία Του, εξορκίζεται στο Θεό για να πει εάν Αυτός είναι πράγματι ο Χριστός και αφού είπε την αλήθεια, κρίνεται ως ένοχος θανάτου, επειδή τάχα βλασφήμηση.

Από 'κει και πέρα τον φτύνουν στο πρόσωπο, τον χτυπάνε, τον εμπαίζουν με κάθε τρόπο κατά τη διάρκεια όλης της νύχτας, ως το πρωί.

Μεγάλη Παρασκευή

Την Παρασκευή, στέλνεται ο Ιησούς δέσμιος από τον Καϊάφα στον τότε ηγεμόνα της Ιουδαίας, Πόντιο Πιλάτο. Αυτός, αφού τον ανέκρινε με πολλούς τρόπους και αφού ομολόγησε δύο φορές ότι ο Ιησούς είναι αθώος, έπειτα, για να ευχαριστηθούν οι Ιουδαίοι, τον καταδικάζει σε θάνατο, και αφού μαστίγωσε σαν δραπετή δούλο τον Δεσπότη όλων, Τον παρέδωσε για να σταυρωθεί. Από εκεί και πέρα ο Ιησούς, αφού παραδόθηκε στους στρατιώτες, γυμνώνεται, φοράει κόκκινη χλαμύδα, στεφανώνεται με ακάνθινο στεφάνι, κρατάει κάλαμο σαν σκήπτρο, προσκυνείται χλευαστικά, φτύνεται και χτυπιέται στο πρόσωπο και στο κεφάλι. Μετά, φορώντας πάλι τα ρούχα του και βαστάζοντας το Σταυρό, πηγαίνει προς το Γολγοθά, τον τόπο της καταδίκης, και εκεί, γύρω στην Τρίτη ώρα της ημέρας, σταυρώνεται μεταξύ δύο ληστών, βλασφημείται από αυτούς που είχαν πάει στο Γολγοθά μαζί του, μυκτηρίζεται από τους αρχιερείς, ποτίζεται από τους στρατιώτες με ξύδι ανακατεμένο με χολή. Γύρω στην ένατη ώρα,

αφού βγάζει πρώτη φωνή μεγάλη, και λέει: «Τετέλασται», εκπνέει «ο αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου», την ώρα κατά την οποία σφαζόταν, σύμφωνα με το νόμο, ο πασχάλιος αμνός, ο οποίος καθιερώθηκε ως έθιμο στους Ιουδαίους, προ-τυπώνοντας τον Εσταυρωμένο Χριστό.

Τον δεσποτικό αυτό θάνατο και η άψυχη κτίση, πενθώντας, τον τρέμει και αλλοιώνεται από το φόβο αλλά ο Δημιουργός της κτίσεως, ακόμα και όταν είναι νεκρός, λογχίζεται την ακήρατη πλευρά Του και ρέει απ' αυτήν αίμα και νερό. Τέλος, κατά την δύση του ηλίου, έρχεται ο Ιωσήφ από Αριμαθείας και ο Νικόδημος μαζί με αυτόν, και οι δύο κρυφοί μαθητές του Ιησού, αποκαθελώνουν από το Σταυρό το πανάγιο του διδασκάλου σώμα, το αρωματίζουν, το τυλίγουν με καθαρό σεντόνι και αφού το έθαψαν σε καινούργιο τάφο, κυλούν στο στόμιό του μεγάλο λίθο.

Από τα φρικτά και σωτήρια πάθη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού επιτελούμε σήμερα και εις ανάμνηση αυτών παραλάβαμε από αποστολική διαταγή, τη νηστεία της Παρασκευής.

Το Σάββατο, αφού συγκεντρώθηκαν οι αρχιερείς και οι φαρισαίοι στον Πιλάτο, τον παρακάλεσαν να ασφαλίσει τον τάφο του Ιησού για τρεις ημέρες διότι, καθώς έλεγαν οι θεομάχοι, «έχουμε υποψία μήπως οι μαθητές Του, αφού κλέψουν την νύχτα το ενταφιασμένο Του σώμα, κηρύζουν έπειτα στο λαό ως αληθινή την ανάσταση την οποία προείπε ο πλάνος εκείνος, όταν ακόμα ζούσε, και τότε θα είναι η τελευταία αυτή πλάνη, χειρότερη της πρώτης».

Αυτά είπαν στο Πιλάτο και αφού πήραν την άδεια του, έφυγαν και σφράγισαν τον τάφο τοποθετώντας εκεί για την ασφάλειά του κουστωδία, δηλαδή στρατιωτική φρουρά.

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Οι γυναίκες οι οποίες παραβρέθηκαν κατά την εσπέρα της Παρασκευής, στον ενταφιασμό του Σωτήρα, δηλαδή η Μαρία η Μαγδαληνή και οι υπόλοιπες, όταν επέστρεψαν από το Γολγοθά στην πόλη, ετοίμασαν αρώματα και μύρα για να αλείψουν το σώμα του Ιησού, και την επομένη μέρα απείχαν από κάθε δραστηριότητα λόγω της αργίας του Σαββάτου. Κατά το βαθύ όρθρο, όμως, της Κυριακής, η οποία ονομάζεται από τους Ευαγγελιστές «πρώτη Σαββάτου» και «μία Σαββάτων», δηλαδή πρώτη μέρα της εβδομάδος, μετά από τριάντα έξι σχεδόν ώρες από τη νέκρωση του ζωοδότη Αυτρωτή, έρχονται με νεκρώσιμα αρώματα στον τάφο. Και ενώ σκέπτονταν τη δυσκολία της αποκυλίσεως του λίθου από την είσοδο του τάφου γίνεται σεισμός φοβερός, και Άγγελος με αστραπηφόρα όψη και χιονόφωτη στολή, αφού αποκύλισε το λίθο

και κάθισε πάνω σε αυτόν, έκανε τους φύλακες να τρομάξουν και τους έτρεψε σε φυγή. Οι γυναίκες, στο μεταξύ, αφού μπήκαν στον τάφο και δε βρήκαν το σώμα του Ιησού, βλέπουν δύο Αγγέλους λευκοφορεμένους, με αντρική μορφή, οι οποίοι αφού τους φανέρωσαν την ανάσταση του Σωτήρα, στέλνουν για να απαγγείλουν τρέχοντας γρήγορα, στους μαθητές τις χαρούμενες ειδήσεις.

Σε μικρό χρονικό διάστημα φθάνουν και ο Πέτρος με τον Ιωάννη, αφού έμαθαν τι έγινε από τη Μαρία τη Μαγδαληνή, όπως ήδη ειπώθηκε, και μπαίνουν στον τάφο, βρίσκουν μόνο τα σάβανα. Γι' αυτό ανέρχονται όλοι στην πόλη με χαρά, κήρυκες της ανήκουστης αναστάσεως του Χριστού, το οποίο και είδαν πραγματικά ζωντανό πέντε φορές κατά την σημερινή εορτή. Αυτήν τη χαρμόσυνο Ανάσταση γιορτάζοντας σήμερα ασπαζόμαστε μεταξύ μας τον εν Χριστώ ασπασμό, δείχνοντας με τον τρόπο αυτό τη διακοπή της πρώτης έχθρας ανάμεσα σε εμάς και το Θεό και τη διαλλαγή του Θεού προς εμάς για άλλη μια φορά, διαλλαγή που έγινε φανερή με το πάθος του Σωτήρα. Και η εορτή ονομάζεται Πάσχα, έχοντας έτσι ίδιο όνομα με το Πάσχα των Εβραίων, το οποίο, στη γλώσσα τους σημαίνει «διάβαση», διότι ο παθών και αναστάς Ιησούς μας διαβίβασε από την κατάρα του Αδάμ και δουλεία του διαβόλου στην αρχαία ελευθερία και μακαριότητα. Και αυτή η μέρα της εβδομάδος, κατά την οποία έγινε η Ανάσταση του Χριστού, η οποία είναι η πρώτη από τις υπόλοιπες ημέρες, επειδή αφιερώθηκε στην τιμή του Κυρίου ονομάστηκε από το όνομά Του Κυριακή, και σ' αυτή μετατέθηκε από τους Αποστόλους η αργία και η ανάπαυση της εορτής του Σαββάτου του παλαιού νόμου.

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΝΩΝ

Ἀρχιμ. Βενεδίκτου Λοΐου

Ο Μέγας Κανών, πού συνέθεσε ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Ἱεροσολυμίτης, ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης καί ἕνας ἀπό τοὺς πρῶτους ἐκπροσώπους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεώς μας, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ὑπέροχους καί περισσότερο γνωστούς ὕμνους στὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα. Ψάλλεται τμηματικὰ τὶς τέσσερις πρῶτες ἡμέρες τῆς Καθαρᾶς Ἑβδομάδος καί ὁλόκληρος τὴν Πέμπτη τῆς Ε' ἑβδομάδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἀποτελεῖ ἕνα ἐγερτήριο σάλπισμα πού ἀποβλέπει στὸ νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπο σὲ συναίσθησι τῆς ἁμαρτωλότητός του καί νὰ τὸν ὁδηγήσῃ μέσα ἀπὸ τὴ συντριβὴ καί τὴ μετάνοια κοντὰ στὸ Θεό.

Ὁ Μέγας Κανὼν ἀποκαλεῖται ἔτσι, διότι ἔχει πλῆθος πολὺ τροπαρίων καί εἶναι ἐκτενέστερος ὅλων τῶν ἄλλων Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ὑμνογραφίας. Ἐνῶ δηλαδὴ οἱ ἄλλοι Κανόνες ἔχουν συνήθως τρία-τέσσερα τροπάρια σὲ κάθε ὠδὴν, αὐτὸς ἔχει ἄνω τῶν 20 τροπαρίων σὲ κάθε ὠδὴν. Ἡ Β' μάλιστα ὠδή ἔχει 41 τροπάρια! Συνολικῶς ὁ Κανὼν ἔχει 11 εἰρμούς καί 250 τροπάρια.

Ὁ Μέγας Κανὼν εἶναι ὕμνος βαθύτατης συντριβῆς καί συγκλονιστικῆς μετανόιας. Ὁ ἄνθρωπος πού αἰσθάνεται τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας, πού γεύεται τὴν πικρία τῆς μακρυᾶ ἀπὸ τὸν Θεὸ ζωῆς, πού καίνοει τὶς τραγικὲς διαστάσεις τῆς ἀλλοτριώσεως τῆς ἀνθρώπινης φύσεως στὴν πτώσι καί τὴν ἀποστασί της ἀπὸ τὸν Θεό, συντριβέται. Κατανύσσεται. Ἀναστενάζει βαθεῖα καί ξεσπᾷ σὲ θρήνο γοερό. Ἐνα θρήνο ὅμως πού σώζει, διότι ἀνοίγει τὸν δρόμο τῆς μετανόιας. Τὸν δρόμο πού ἐπαναφέρει τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ κοντὰ στὸν Θεό, τὴν πηγὴ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καί τὸ πλήρωμα τῆς ἀρρητῆς χαρᾶς καί εὐφροσύνης. Γιά θρήνο καί θρηνώδια κάνει λόγο ὁ ποιητὴς ἤδη ἀπὸ τὸ πρῶτο τροπάριο τοῦ Κανόνος του: "Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις; ποῖαν ἀπαρχὴν ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνώδια".

Ὁ Μέγας Κανὼν ψάλλεται σὲ ἦχο πλᾶγιο τοῦ Β'. Εἶναι ἦχος γλυκός, κατανυκτικὸς καί ἐκφραστικὸς ἰδιαίτερος τοῦ πένθους καί τῆς συντριβῆς τῆς ψυχῆς, γι' αὐτὸ καί χρησιμοποιεῖται πολὺ στὴν ὕμνογραφία τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Ὁ γοργὸς μάλιστα εἰρμολογικὸς ρυθμὸς του, στὸν ὁποῖο ψάλλονται τὰ τροπάρια τοῦ Μεγάλου Κανόνος, πέρα ἀπὸ τὴν κατάνυξι καί τὴ συντριβὴ πού μεταδίδει, ἐκφράζει καί τὴν ἱερὴ ἀνησυχία τῆς υπέρβας νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωσίν της.

Μετανοεῖτε! κραυγάζει ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ὁ Μέγας Κανὼν. Ὅλο λοιπὸν τὸ πένθιμον καί κατανυκτικὸν περιεχόμενον τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ θὰ μπορούσε νὰ συνοψισθῇ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ τροπάρια του, τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο: "Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει καί μέλλεις θορυβεῖσθαι ἀνάνητον οὖν ἵνα φείσῃται σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν καί τὰ πάντα πληρῶν".

Δηλαδή: Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου σήκω ἐπάνω! Τί κοιμᾶσαι; Τὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς πλησιάζει καί μέλλεις νὰ υποστῇς μεγάλῃ ταραχῇ. Σύνελθε ἀπὸ τὴ μέθη σου διὰ νὰ σὲ λυπηθῇ ὁ Χριστὸς καί Θεός, ὁ Ὅποιος εἶναι πανταχοῦ παρὼν καί γεμίζει τὰ πάντα μὲ τὴν παρουσίαν Του.

Πηγή: Περιοδικό Ι.Μ Λεμεσού «ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ», Μάρτιος 2002

ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΜΟΝΑΓΡΟΥΛΛΙΟΥ

Το Κ.Σ.Μ διοργανώνει όπως κάθε χρόνο το τριήμερο του Πάσχα, εκδηλώσεις με σκοπό να γιορταστεί η Ανάσταση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και ταυτόχρονα να διατηρηθούν τα διάφορα ήθη και έθιμα του τόπου μας.

Την Κυριακή του Πάσχα και την Δευτέρα της Δικαινησίμου θα διοργανωθούν παραδοσιακά παιχνίδια (αυγοδρομίες, τράβηγμα σχοινιού, διτζίμι, ζίζιρος, κ.α) στην αυλή της Εκκλησίας και ακολούθως θα υπάρχει μουσική βραδιά (και τις δυο ημέρες). Την Τρίτη της Δικαινησίμου διοργανώνεται η ποδοσφαιρική συνάντηση Ελεύθεροι – Παντρεμένοι στο γήπεδο της κοινότητας. Όλες οι εκδηλώσεις αθλοθετούνται από το Κ.Σ. Μοναγρουλλίου.

Το Κ.Σ.Μ καλεί όλους τους κατοίκους και φίλους της κοινότητας όπως συμμετάσχουν στις διάφορες εκδηλώσεις και εύχεται σε όλους ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ – ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ κάθε χαρά, οικογενειακή ευτυχία και ελευθερία στην Κύπρο μας

Το Κοινοτικό Συμβούλιο Μοναγρουλλίου

Διάφορες Ανακοινώσεις

- Κατά την νηστεία του Πάσχα καταλύομεν οίνον και έλαιον μόνον Σάββατον και Κυριακήν. Κατάλυσης ιχθύος γίνεται την Κυριακή των Βαΐων.
- Την Πέμπτη 10 Απριλίου η Εκκλησία μας εορτάζει το Μέγα Κανών και καταλύομεν οίνον και έλαιον.
- Οι Προηγιασμένες Θείες Λειτουργίες θα αρχίζουν η ώρα 7π.μ. Προηγουμένως θα διαβάζονται οι ώρες.
- Την Δευτέρα της Διακαινησίμου θα τελέσει ο Μητροπολίτης μας κ.κ. Αθανάσιος τη θεία Λειτουργία στην Ι.Μ. Αγίου Γεωργίου του Αλαμάνου.

Ανάστασιν Χριστού Θεασάμενοι, απευθύνομαι προς όλους, ιδιαίτερα τους αγαπητούς αναγνώστες και εύχομαι η χαρά της ανάστασης να πλημμυρίζει πάντοτε τις καρδιές όλων και το ιερό φως της αναστάσεως να καταυγάζει την ζωή και τα έργα σας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 2008

Πρεσβύτερος Γεώργιος Κόρτας

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ Ι.Ν. Αγ.Θεοδώρου του Τήρωνος

2	Απριλίου	Τετάρτη	Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία
4	Απριλίου	Παρασκευή	Δ'ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ (6 μ.μ)
6	Απριλίου	Κυριακή	Δ'ΝΗΣΤΕΙΩΝ Ιωάννου κλίμακος, Ευτυχίου Πατρ. Κων/πόλεως
9	Απριλίου	Τετάρτη	Μ. Απόδειπνο και Ακολουθία του Μέγα Κανώνος (5:30 μ.μ)
11	Απριλίου	Παρασκευή	ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ (6:30 μ.μ)
13	Απριλίου	Κυριακή	Ε'ΝΗΣΤΕΙΩΝ Μαρίας της Αιγυπτίας
16	Απριλίου	Τετάρτη	Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία στο Παρεκκλήσι των Αγ. Αναργύρων.
19	Απριλίου	Σάββατο	Έγερσις του Αγ. Λαζάρου
20	Απριλίου	Κυριακή	Κυριακή των Βαΐων .(6:30π.μ) & Ακολουθία του Νυμφίου (7μ.μ)
21	Απριλίου	Μ.Δευτέρα	Ακολουθία του Νυμφίου (7 μ.μ) Ιωσήφ Παγκάλου
22	Απριλίου	Μ.Τρίτη	Ακολουθία του Νυμφίου (7 μ.μ) 10 Παρθένων
23	Απριλίου	Μ.Τετάρτη	Ακολουθία του Νιπτήρος (7 μ.μ)
24	Απριλίου	Μ.Πέμπτη	Θεία Λειτουργία (6:30π.μ) & Ο Μυστικός Δείπνος (7 μ.μ)
25	Απριλίου	Μ.Παρασκευή	Αποκαθήλωση (7 π.μ) & Ακολουθία του Επιτάφίου (7 μ.μ)
26	Απριλίου	Μ.Σάββατο	Η εις Άδου κάθοδον (6:30 π.μ)
27	Απριλίου	Κυριακή	Αγία και Μεγάλη Κυριακή του Πάσχα. Η Ακολουθία θα αρχίσει την 11 ^η νυκτερινής του Μ. Σαββάτος. Η Ανάσταση (Καλός Λόγος) την 12 ^η μεσονύκτια.
29	Απριλίου	Τρίτη Διακαιν.	Αγ.Ραφαήλ, Νικόλαου και Ειρήνης η Θ.Λ θα τελεστεί στους Αγ.Αναργύρους Οι Προηγιασμένες Θείες Λειτουργίες θα αρχίζουν η ώρα 7π.μ. Προηγουμένως θα διαβάζονται οι ώρες. Οι Εσπερινοί του Σαββάτου για το Μήνα Απρίλιο θα αρχίζουν η ώρα 6μ.μ και την Κυριακή ο Όρθρος θα αρχίζει η ώρα 6:30π.μ τα Απόδειπνα θα αρχίζουν η ώρα 7μ.μ

Ιδιαίτερες ευχαριστίες στο τυπογραφείο Χριστάκη Χαραλάμπους το οποίο ανέλαβε τα έξοδα του μηνιαίου περιοδικού μας.

Υπεύθυνος Έκδοσης: Πρεσβύτερος Γεώργιος Κόρτας Τηλ: 99-134050